

KIRMIZIFARE

ISSN 1300-3291

ÇOCUKLAR İÇİN EDEBİYAT DERGİSİ

Sayı: 34
Ağustos 1994

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince ince-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir,

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 34

Ağustos 1994

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 40.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 400.000 TL.

Taahhütlü: 520.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 50.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 60.

Filmler: Reprograf (511 38 26)

Kapak Renk Ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)

İç Baskı: Tok Ofset (544 62 00)

Kapak Baskısı: Ak Basım (244 58 16)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

Kapak: Mustafa Delioğlu

Merhaba!

Birinci cildimiz sonunda çıktı. Biliyorsunuz, ikinci cilt birinciden önce çıkmıştı ve bu garip durumu düzeltmek için birinci cilde ait eksik sayıların yeniden basımı gerekiyordu. İşte bu işlem tamamlandı. Hem 1. cilt, hem de birinci cildin kapakları hazır. Birinci cilde giren sayılar çıktığı sırada eğer abonelerimiz arasında vardıysanız (yani 1990-91-92 yılları), birinci cilt kapağı size ücretsiz olarak gelecek demektir. Kapağınızı alır almaz Kırmızıfare'nizi ilk 14 sayısıyla birlikte bir ciltçiye götürüp ciltletebilirsiniz. Eğer ilk 14 sayı içinde eksikleriniz varsa tamamlamanız için bir de form gönderiyoruz. Haberinizi iletiniz. Eğer ilk 14 Üçüncü cilt kapağı ise yeni yılın ilk aylarında postalanacak.

Edebiyat ve sevgi dolu günler,

Fatih Erdoğan

Kilerdekiler

Çocuklar	Bettina Wegner	3
Zamanı Geline	Aysel Gürmen	4
Anne, Sen Çocukken	Aytül Akal	9
Bali'de Tarım (Serdar'm Gezi Notlan)	Nuran Turan	14
Fındıkfaresi		15
Onu Seviyorum (23)	Fatih Erdoğan	19
Ayı	James Oliver Curwood	20
Dünyanın En İnatçı Hayvanı	Ayşe Değirmencioğlu	27
Bilim-Oyun	Fatih Erdoğan	31
Bir Kitap Bir Yazar	Selma Erdoğan	32

ÇOCUKLAR

Bettina Wegner

*Bu küçücük ellere
Minicik parmaklara
Vurmayın sakın ola
Kırdır gider yoksa*

*Bu küçücük ayaklara
Minicik parmaklara
Basmayın sakın ola
Adım atamaz yoksa*

*Bu küçücük kulaklara
Hassastır bilirsiniz
Bağırmanın sakın ola
Duyarsızlaşır yoksa*

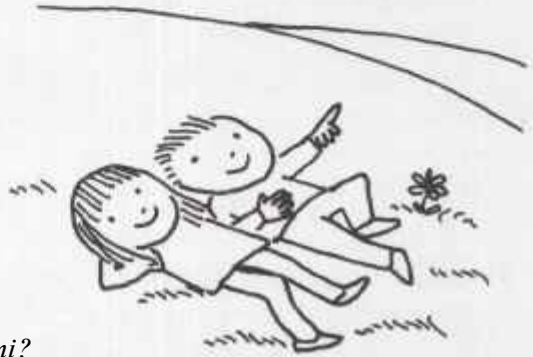
*Bu güzelim dudaklara
Her şeyi söyleyiveren
Aman yasak koymayın
Konuşmazlar bir daha*

*Bu pırıltılı gözleri
Henüz gören her şeyi
Bağlamayın sakın ha
Anlayamaz bir şeyi*

*Bu minicik yüreklere
Henüz özgürce çarpan
Kurmayın baskı asla
İnciniverir yoksa*

*Bu küçücük boyunlar
Daha pek gelişmemiş
Eğilmesinler asla
Kırılıp gider yoksa*

*Pırl pırl insanlar
Ülkünün en güzeli
Başı dik gelişmemiş
Çok fazla var yetmez mi?*

ZAMANI
GELİNCE
AYSEL GÜR MEN

4

ZAMANI GELİNCENİN ne zaman olduğunu bir türlü anlamıyorum. Bu yüzden de zamanla ilgili sorularıma "zamanı gelince" diye yanıt verenlere çok kızıyorum.

Uyuyup uyanınca yarın oluyor, karanlık olunca gece oluyor, üç kez uyuyup uyanınca üç gün sonra oluyor. Babamın ise gitmediği gün Pazar günü oluyor.

Peki zamanı gelince ne zaman oluyor? Şimdiye kadar bu soruya yanıt verebilen çıkmadı. Bence onlar da ne zaman olduğunu bilmiyorlar. Örneğin; Dilek Abla'ma bebeğini ne zaman doğuracağını sorduğumda hep, "Zamanı gelince," der. Bebekliğimden beri bu

zamanın gelmesini bekliyorum, ama bir türlü gelmiyor. Dilek Abla'mın karnı öyle çok büyüdü ki oturduğu yerden kalkmakta zorluk çekiyor. Ya karnındaki bebek? Onun durumu daha da zor. Orada tek başına yaşamak kolay mı? Bir gün ablama "Dilek ablamın karnında park var mı?" diye sormuştum da ablam çok kızmıştı. Bana, "Saçmalama! Koskoca park Dilek Abla'mın karnına nasıl sığar?" dedi. Sıgmadı elbette. Bunu ben de biliyordum. Yalnızca öylesine sormuştum. Daha sonra anneme "Dilek Abla'mın karnında küçücük bir televizyon olabilir mi?" diye sorduğumda annem, Dilek Abla'mın karnında yalnızca

Resim: M. Naci Dedeal

bebek olduğunu söyledi. Düşünüyorum da zavallı bebek orada parksız, televizyonsuz, oyuncaksız, arkadaşsız sıkıntıdan patlıyordur.

Dilek Abla'm birazcık olsun bebeği düşünseydi onu hemencecik doğururdu. Bebeği benden başka düşünen yok. Birazcık olsun eğlenmesi için ona şarkılar söylüyorum, masallar anlatıyorum. Şarkılarımı ve masallarımı dinlerken, kıpır kıpır kıpırdanıyor. Kıpırdanmaktan başka bir şey yapmıyor zaten. Ayağa bile kalkamıyor. Orada kıvrım kıvrım yatıp duruyor. Bir gün onun gibi kıvrılıp yatmayı denediğimde her tarafım ağrımişti. Dilek Abla'ma arada sırada onu dışarı çıkarmasını önerdiğimde bana, "Bebekler dışarıya çıkınca bir daha içeriye girmezler," dedi. Haklılar. Bende olsam ben de girmezdim. Dilek Abla'm bebeğini doğurunca babam da bize çiftlik alacak. Çünkü çiftliği ne zaman alacağını her soruşumda o da Dilek Abla'm gibi, "Zamanı gelince," diyor. "Yani ne zaman," diye ısrar edersem bu kez de, "Çok

paramız olunca," der. "Senin paran yoksa ben sana taş paralarımı vereyim," diyorum, "Senin taş paraların yetmez," diyor. Oysa taş paralarımı çıkarıp dizdiğim zaman bana hep, "Ooo, senin ne kadar çok paran varmış," der. Ablam kağıt paraları daha çok sevdiği için, o bana taş paralarını, ben de ona kağıt paralarımı veriyorum. Ben kağıt paraları hiç sevmem. Onlarla oyun oynanmıyor. Bizim paralarımızı değiş-tokuş etmemiz annemle babamı çok eğlendiriyor.

Ablam alışveriş problemlerini çözmeye başladığından beri taş paralara madeni para demeye başladı. Dahası, taş paralarla çiftlik alınamayacağını söylüyor. Bence yanılıyor. Daha değerli olduğunu iddia ettiği kağıt paraları biriktiriyor da ne oluyor? Kutuplara gitmek için yeterli parayı biriktirebildi mi? Biriktiremedi.

Ablamın kutuplara niye gitmek istediğini de bir türlü anlamıyorum.

Penguenleri görecekmış. Penguen görmek için kutuplara gitmeye gerek yok ki. Onun yerine, bir sürü

penguen alıp çiftliğimize koyarız, olur biter. Ablam bu fikri hiç beğenmedi.

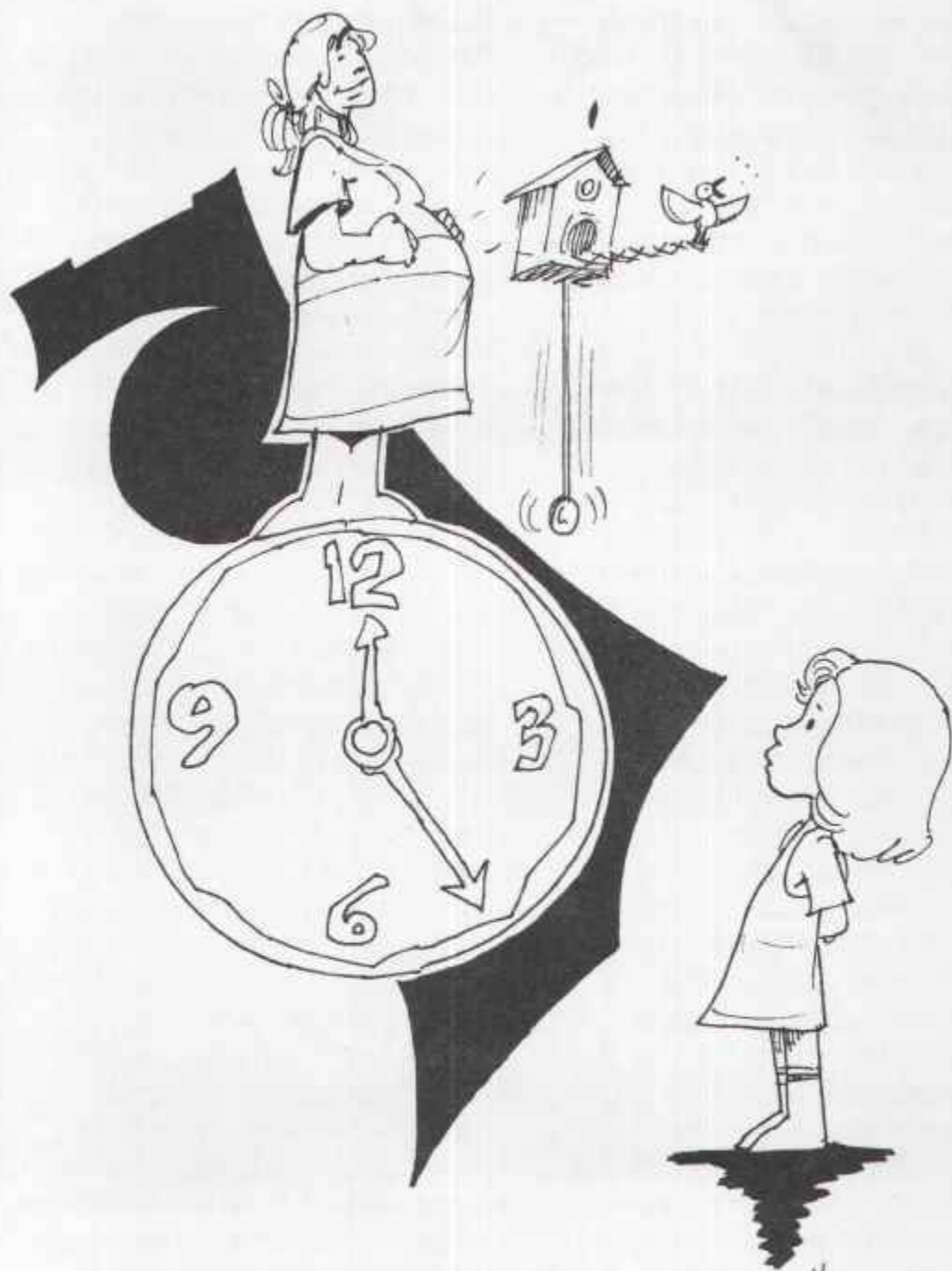
"Penguenler her iklimde yaşamazlar. Onlar çok soğuk, buzlu yerlerde yaşarlar," dedi. Ben, "Olabilir. Biz de marketteki gibi kocaman bir buzdolabı alırız, onun içinde yaşarlar," dedim. Onu da beğenmedi. Bana,

"Boşuna uğraşma Selen. Ben paralarımla kutuplara gideceğim. Onları çiftlik alman için sana vermem," dedi. Ona, "Ne zaman gideceksin?" diye sorunca, "Zamanı gelince," demez mi ? Çok kızdım. "Sen benim çiftliğime gelmeyeceksin! Köpeklerimi de sevmeyeceksin. Atlarımı da binmeyeceksin," dedim. Ablam "Yok canım! Sen öyle san. Çiftlik hepimizin olacak. Köpekleri ben de gezdireceğim. Lesi zaten benim köpeğim olacak," dedi. Bağırmaya başladım. "Bütün köpekler benim. Köpeklerimi ellemeyeceksin!" Ablam da bağırmaya başladı. "Her şeyi paylaşacağız. Köpekleri, atları ve diğer hayvanları," dedi. Ben "Hayır paylaşmayacağız," dedim... Ve annemin yanı başımda olduğunu fark ettim.

"Neyi paylaşamıyorsunuz?" diye sorunca ablamla ben kalakaldık, ilk toparlanan ben oldum. "Anne ablam köpeklerimi alıyor," dedim. Annem, "Hangi köpeklerini? Köpeklerinin hepsi sepette duruyor," dedi. Ben, "Oyuncak köpeklerimi değil gerçek köpeklerimi alıyor," dedim. Annem, "Senin gerçek köpeğin yok ki," deyince ablam her zaman olduğu gibi gerekli ve yeterli açıklamayı yaptı.

Annem şaşkınlıktan gözlerini iri iri açıp, "Ne yani, şimdi siz, olmayan bir çiftlikteki, olmayan hayvanları mı paylaşamıyorsunuz? Kulaklarıma inanamıyorum. Siz şimdiden kavga ederseniz çiftlik alınınca kim bilir ne yaparsınız. Akşam babanız eve gelince çiftlik falan almamasını söyleyeceğim," dedi. Ve dediğini de yaptı. Çok şükür ki babam çiftlik almaktan vazgeçmedi.

Bize, "Hiç merak etmeyin. İşlerim düzelmeye, başladı. Çiftliğimizi alınca ikinize de istediğiniz kadar hayvan alacağım. Söz veriyorum," dedi. Ben hemen çiftliği ne zaman alacağını sordum ve "Zamanı gelince"

demememesini rica ettim. Babam güldü ve bana, "Peki, o zaman, yakında," dedi. Sanki 'Yakında'nın zamanı gelince den farkı varmış gibi! Suratımı astım, kollarımı kavuşturdum ve oturdum. Bizim evde bu hareketi yapan küsmüş demektir.

Bu kez ablam sordu. "Ne kadar yakında baba?" diye. Babam, "Aşağı yukarı bir yıl," dedi. Ben yine anlamamıştım ama bu yanıt ablamı çok mutlu ettiğine göre çiftliğin gerçekten yakında alınacağını düşündüm. Küsmekten vazgeçip ben de onlarla oyun oynamaya başladım.

8 Ertesi gün ablama çiftliğimizin kaç gün sonra alınacağını sordum. Ablam, "Büyük bir olasılıkla üçyüz altmış beş gün sonra," dedi. "Bana parmaklarınla gösterir misin?" diye sordum. Ablam, "Oooo parmaklarla çok zor. İstersen sana fasulyelerle göstereyim," dedi. Çok sevinmişim. Sonunda çiftliğimizin ne zaman alınacağını anlayabilecektim. Mutfaktan fasulyeleri aldı ve yere döküp saymaya başladı. Öyle çok fasulye vardı ki. Yine de yetmedi. Ablam nohutları

da alıp yere döktü, onlar da yetmedi. Fındık ve cevizleri de ekleyince, "İşte bunların hepsi kadar gün sonra," dedi. Yerdeki günlere baktım baktım ve ağlamaya başladım. Ben bu kadar çok günün geçmesini bekleyemezdim.

Annem yanımıza gelince ablam hemen "Ben hiçbir şey yapmadım anne. Durup dururken ağlamaya başladı. Yere falan düşmedi, hiçbir yere de çarpmadı," dedi.

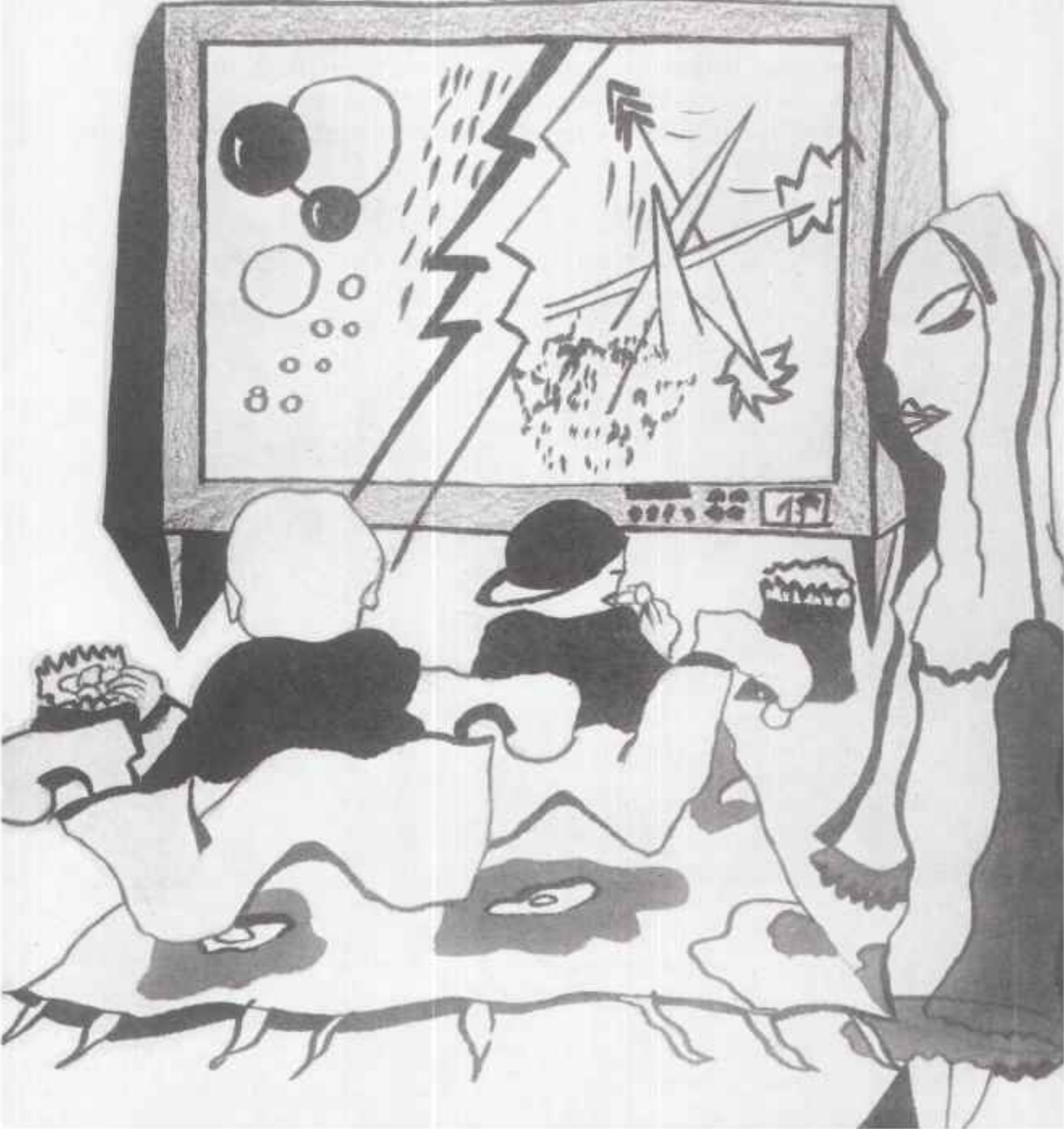
Annem, "Sen hiçbir şey yapmadın demek. Yerdekileri kim döktü acaba sorabilir miyim?" dedi. Ablam, "Selen'e kaç gün sonra çiftlik alacağımızı anlatıyordum," dedi.

Annem güldü ve "Selen'in niye ağladığı anlaşıldı. Evladım! Bu telaşınız ne. Birazcık sabırlı olun. Zamanı gelince alınır," deyince kulaklarımı tıkadım. Bir daha zamanı gelince sözünü duymak istemiyordum.

O gün bu gündür Dilek Ablama bebeğini ne zaman doğuracağını hiç sormuyorum. Ceviz ve fındıklar bitebilir ama bütün o nohut ve fasulyelerin kolay kolay biteceğini hiç sanmıyorum.

ANNE, SEN ÇOCUKKEN

Aytül Akal

TELEVİZYON KARŞISINDA yerçekimine son derece uyumlu bir açıda yayılmış, ellerindeki cipsleri Rekorlar Kitabı'na girecek süratte atıştıran çocukların dikkatini çekebilecek bir ses tonu kullanarak, "Biliyor musunuz," dedim. "Benim çocukluğumda televizyon falan yoktu. Cips de

yoktu. Ama çok güzel vakit geçirmeyi de bilirdik."

"Ne yapardınız?" diye sordu büyük oğlan, kalbim kırılmasın diye meraklanmış gibi yaparak.

"Ne mi yapardık? Şey... Örneğin artık yünlerden bebekler yapardık, sonra onlara gazete kâğıtlarından

10

Res.: Mitra Reyhani Gadim

elbiseler kesip giydirir, saatlerce zevkle oynardık."

"Herhalde bebekle oynamamı beklemiyorsun!" dedi oğlum yerinden kıpırdamadan. Haklı...

Vakit geçirmeden başka bir alternatife geçtim. "Sonra uzun uzun sohbet ederdik arkadaşlarımızla."

"Hangi konuda?"

"Ne bileyim, işte 'Dünya neden dönüyor, başka yıldızlarda hayat var mı?' falan..."

"Aman anne, bunların çoğu sır olmaktan çıktı. Artık herkes her şeyi biliyor. Hangi sersemi bulayım dünyanın neden döndüğünü anlatmak için?!" Haklı...

"Sokakta oynardık arkadaşlarımızla. Dönmece, istop, seksek, tilki tilki saat kaç..."

"İyi bari, ben de sokağa çıkıp oynayacağım diye sokak ortasında koşup dururken, geçen bir arabanın altında ezileyim de, gör!"

"Aman aman, sokağa çıkmayıver canım, onu demek istemedim. Arkadaşlarıyla evde oynayabileceğiniz oyunlar kurabilirsiniz. Uçtu uçtu kuş uçtu, isim şehir falan... Ya

milyoner oyununa ne dersin?"

"Aman anne, vaktim olsa güleceğim. Bu esprileri arkadaşlarımla yanında da yapayım deme sakın, olur mu?"

Hay Allah, bu çocuk da esprilerimden hiç anlamaz. Aslında ben espri de yapmamıştım ki, ciddi ciddi konuşuyordum. Neyse, küçük oğlumu kurtarmaya çalışayım bari televizyon canavarının hipnozundan.

"Yavrum, gelsene biraz, bak ne söyleyeceğim."

"Gelemem, televizyon seyrediyorum, sen gel!"

"Ben gel deyince gelinir! Tamam mı? Ben anneyim!"

"Ben de küçücük bir çocuğum ama. Sen gel!"

"Ama ben yaşlı ve yorgun bir kadını. Beni fazla yürütme."

"Yürüyüşe çıkacağım deyip saatlerce yürüyorsun ama..."

"O başka. Yürüyüşü karıştırma. Gel şimdi buraya.

Bak, sana kendi

çocukluğumdan söz edeyim.

Biliyor musun, benim

çocukluğumda televizyon

yoktu." Yüzündeki kızgın ifade

yumuşadı, şaşkınlığa döndü.

Çok şükür, küçüğün ilgisini

çekip, biraz olsun

etkileyebildim.

"Bilgisayar var mıydı?"

"Yoktu ya! Bilgisayar da yoktu. Ama biz zamanımızı kitap okuyup, arkadaşlarla sohbet ederek, oyunlar oynayarak geçirirdik."

"Başka neler yoktu?"

"Kaset çalan teypler, disk çalarlar yoktu. Biz müziğimizi ya kocaman düğmeli bir radyodan, ya da kocaman şerit bantlı teyplerden dinlerdik. Zaten onları da ellememize izin verilmezdi ya, bozulmasınlar diye... Siz zamanınızın kıymetini bilmiyorsunuz. Her şeyiniz var, yine canınız sıkılıyor. Benim bisikletim, çalışma masam, kitaplığım bile yoktu. Renkli silgilerim, kalem kutum yoktu. Kalemlerimin ucunda tuhaf oyuncaklar

sallanmazdı."

"Aaa, kalem var mıydı? Ya kitaplar?"

"Canım neden olmasın, elbette kalem vardı. Kitap da vardı. Okula nasıl gideceğiz?"

"Senin çocukluğunda okul var mıydı?"

"Tabii vardı canım, okul olmaz olur mu? Ama okula servis arabalarıyla değil, yürüyerek giderdik!"

"Senin çocukluğunda yürümek için yollar var mıydı?"

"Dağ başında yaşamıyoruz ya, tabii yollar vardı. Sabah erkenden kalkıp, çantamızı alır, okula yollanırdık. Üstelik bizim zamanımızda beslenme saati diye bir şey de yoktu."

"Neden? Beslenme çantaları mı yoktu?"

"Hayır, beslenme saati diye bir kavram yoktu."

'Yani senin çocukluğunda

kavramlar da mı yoktu?"

"Hayır, kavramlar vardı da. Yani... Belki tamamı yoktu. Kavramlar zaman içinde yerleşiyor."

"Yani senin çocukluğunda zaman yok muydu?"

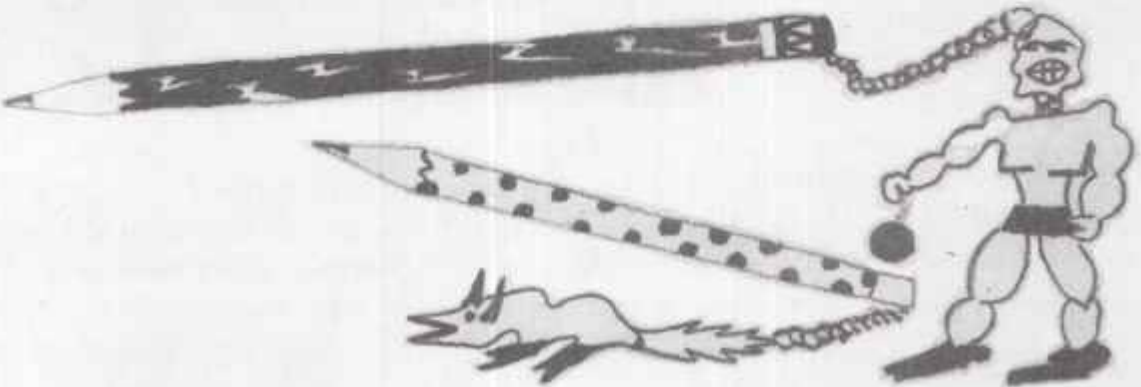
Anladım bu çocuk benimle alay ediyor. Şuna bak, Ne kadar da ciddi soruyor ama. Alay mı? Belki de gerçek.. Çocuk bilmek istiyor belki, tam öğrenmeye hazırken...

Hay Allah, nasıl davranmalıyım? Kızgın mı? Ciddi mi? Gülmeli miyim?

"Zaman olmaz olur mu? Zaman hep vardır, çocuğum. Zaman sonsuzdur."

"Sonsuz ne demek anne?"

"Sonsuz?.. Sonu olmayan... Yani?.. Şey... Bence sen gidip şu televizyondaki filmin sonunu izle. Benim biraz işim var..."

Serdar'ın Gezi Notları

Bali'de Tarım

Nuran Turan

Bali'de tüm Endonezya'da olduğu gibi buğday üretimi çok az. Halkın esas gıdası pirinç. Pirincin asıl vatanı Hindistan'mış. Tropik iklim gerekiyormuş pirinç yetiştirebilmek için.

14

Pirincin beslenmedeki yeri çok önemliymiş. Pirinç tarlalarının çok güzel bir görünümü var gördüğünüz gibi. Tarlalar sanki sel altında kalmış gibi. Pirinç bol su istediğinden tarlaların içi su dolu. Bali'liler pirinç saplarından da çok güzel hasır eşyalar üretiyorlar.

Hasır şapka, çanta, ayakkabılardan kendimize ve arkadaşlarımıza hediye aldık,

Fotoğraf: Nuran Turan

Fındıkfaresi

Kırmızıfare abonelerinin çıkardığı dergi

İSTER MİSİN?

Bebeğim sana ceket örmemi
ister misin?
Elbise dikmemi
Sen konuşmak ister misin?
Canlanmak ister misin?

Seni arkadaşlarıma tanıştırmamı
ister misin?
Anneme, kardeşlerime
Sen konuşmak ister misin?
Canlanmak ister misin?

Senin saçını taramamı ister misin?
Saçlarını okşamamı
Sen konuşmak ister misin?
Canlanmak ister misin?

Senin saçını örmemi ister misin?
Her şeyini yapmamı
Sen benden hep ister misin?
Sen konuşmak ister misin?
Sen insan olmak ister misin?

Pınar Kocadağ
Gaziantep

ÇİÇEKLER

Gül, sümbül,
menekşe
Ah ne güzeldir
şu çiçekler
Kırmızı, pembe,
mor
Ah ne güzeldir
şu çiçekler.

Ağaçta var, bahçede var.
Evide var, ormanda var
Üstünde kelebekler uçar
Ah ne güzeldir şu çiçekler.

Koparmayın ne olur,
Şu güzel çiçekleri.
"Çiçek dalında güzeldir."
Bunu herkes bilmeli.

Kırmızıfare'ye sevgilerle

Şencan Suiçmez
Ankara

15

AYA GEZİ

Öğretmenimiz bize Ay'da dağılmamamızı, oranın Dünya gibi olmadığını söylüyordu. Bunları neden mi söylüyordu? Çünkü Ay'a gezimiz vardı. Bize bazı bilgiler verdikten sonra uzay gemisine binebileceğimizi söylediler. Bu hepimizin ilgisini çekti, çünkü hayatımızda hiç uzay gemisi görmemiştik. Görünce biraz hayal kırıklığına uğradık. Asansör gibi bir şeydi, ama biraz daha geniş. Sonra açıkladılar; 26 kişiyi taşıyabilecek kapasitedeymiş.

En sonunda uzay gemisine bindik. Kalkmadan önce yağmur yağıyordu. Atmosferden geçerken yağmurun nasıl oluştuğunu gördük. Bize okulda hava olaylarının atmosferden geçtikten sonra olmadığını söylemişlerdi. Sahiden de öyleydi, atmosferi geçince yağmur dindi.

Bir saat geçti. Tabii, biz de bu arada yedik içtik. En sonunda Ay'ı gördük. İlginç bir yer. Bize inmeden önce oksijen tüplerinin nasıl takıldığını gösterdiler. Çok kolaymış. Dünya'daki gibi nefes alıyorsunuz. Yalnız içi oksijen dolu bir tüple.

Ben bu işten çok hoşlandım. Ay'a ayak bastık

sonunda. Orada yerler beton değil. Sonra öğretmenimiz bize kimi bilgiler verdi ama biz onu dinlemiyorduk. Habire geziniyorduk. Sınıftaki gibi bize bağıramazdı, çünkü ağzında oksijen borusu vardı. Elleriyle bir sürü hareket yaparak bizi topladı. Bu sefer biz dağılmadık, çünkü biraz bilgilenmek istiyorduk. Dünya buradan çok net görülüyordu, ama Türkiye görülmüyor.

Sonra herkese bir şeyler bulmasını söylediler. Otuz dakika sonra herkes bir şeyler bulup dönmüştü. Sonra gitme vakti geldi. Gitmeden önce Ay'a bir de Türk bayrağı bıraktık.

Dönüşte Güneş'in önünden geçtik. O da ilginçti. Bu geziden çok memnun kalmıştık. Hepimiz öğretmene teşekkür ettik. Gezinin çok güzel geçtiğini söyledik. Yine atmosferden geçtik, ama bu sefer yağmur yağmıyordu. Hava bulutluydu.

Okula döndük. Artık Dünya bize Dünya gibi görünmüyordu. Hele Ay'ı gördükten sonra...

KARDEŞİM

18

Benim şirin kardeşim:
Yumuk yumuk elleri,
Tatlı tatlı gözleri var,
Aman ne de şirin bakar.

Benim tatlı kardeşim,
Benim tatlı kardeşim.

Ne kadar güzel uyur,
Beşiğinde kardeşim,
Bakmaya doyamazsın,
Öpmekten hiç bıkmazsın.

Benim tatlı kardeşim,
Benim tatlı kardeşim.

Ceren Sönmez / İstanbul

KIRMIZIFARE

Kırmızıdır rengi,
O renklerin en güzeli,
O kimdir bilir misiniz?
O **KIRMIZIFARE**.

Masal, şiir, hikaye,
Hepsinde ayrı bir gaye,
Güzel bilmeceleriyle,
En güzel dergi **KIRMIZIFARE**

Esin Ekmekçi / Gaziantep

"Şehrazat Sokağı"nda oturduğunu biliyorum bir tek. Bir de kapı numarasının 1 olduğunu biliyorum. Hepsi bu. Onunla bir yakınımızın evinde tanıştıığımızdan bu yana yalnızca bir kez gördüm. Bir pazar sabahı çarşı içinde. Hava hafif yağmurluydu ve onun üzerinde ince bir yağmurluk vardı. Açık renk ince telli saçları ıslanmış, yüzünün pürüzsüz tenine yapışmıştı. Ama beni asıl etkileyen konuşurken yüzünün kızarmasıydı sanıyorum.

Bisikletimle Şehrazat Sokağı'na gitmeye karar veriyorum. Şehir planı üzerinden izleyerek ırmağı, sonra da sokağı buluyorum. Bahçe içinde tek katlı eylerden oluşan bir sokak bu. Kapı numaralarını okuyarak pedal çevirmeye başlıyorum. 13... 11... 9... Numaralar küçüldükçe heyecanım artıyor. Hızımı kesiyorum. Ya birden kendimi onun evinin önünde bulursam? Ya beni görürse? "Günaydın, burada ne arıyorsun?" derse?

Evet ne arıyorum? Ne cevap verebilirim ki? 7... 5... Kendi kendime, cevaplar hazırlıyorum. "Günaydın. Geziyordum da, yolum buralara düştü..." 3... "Günaydın, Aaa, sen burda mı oturuyorsun?" 3... Üç numaralı evin önündeyim. Bir sonraki eve yaklaşmaya hazır mıyım? Ama birden kafam karışıyor. Bir sonraki ev yok! Üçten sonra evler bitiyor. 1 numaralı bir ev yok. Yeniden sokağın başına gidip kapı numaralarını okuyorum. Yok. Şehrazat Sokağı'nın evleri 3'te bitiyor. Aynı sokağı iki kez daha turlayıp geliyorum. Bir şey değişmiyor. Oysa adresi doğru aldığıma eminim. Üstelik yeniden soramam, o zaman her şey anlaşılır.

Geri dönüyorum. İçimde bir kuruluk var. Evi bulsaydım kapısını mı çalacaktım? Yoo, ama yine de hiç değilse uzaktan uzaktan bakacak, onu eviyle birlikte hayalimde yaşatacaktım. Ama böyle bir ev yok ki...

Çarşıda yürüyorum. Ona rastladığım yerlerde oyalanıyorum. Gelmiyor. Bir müzik evinin önünde yağmurun dinmesini beklerken içerden gelen müzik sesine kendimi kaptırıyorum. Yağmurluğumun eteklerini savuran rüzgârın uğultusuna karışan notalar havada uçuşuyor. İçim ürperiyor. Gitmeliyim artık, ama gidemiyorum. Müzik beni bırakmıyor. Yağmurdan bir atın üstündeyim şimdi. Koyu renk ormanların üstünden uçuyorum. Bulutlar ıslak ıslak yüzüme çarpıyor. Sonra birden yavaşlıyoruz. Yere inerken atım gözden kayboluyor. Çarşı, bulutların arasından çıkan sürpriz bir güneşle bir an aydınlanıyor. Müzik evine dalıp soruyorum: "Bakar mısınız bu çalan neydi?" Rafların önündeki kız başını kaldırıyor. Bu gözler! Kalbim yerinden çıkacak... "Sen?.. Sen?.."

"Merhaba!" diyor, "Burada çalıştığımı bilmiyor muydun?"

"Ha-hayır..."

"Çalan Şehrazat'tı," diyor, "Rimsky Korsakov'un."

AYI

James Oliver Curwood

İkinci Bölümün Özeti: Kavganın sonunda iyice hırpalanan Nuzak, bütün ikindi sonrası ve gece boyunca hiç kımıldamadan yattı. Sabahleyin içinde duyduğu korkuyla yola çıktılar. Yeni bir dövüşte hiç şansı yoktu. Bildiği bir akarsuya doğru gidiyorlardı. Vardıklarında, Niua öyle yorulmuştu ki güçlkle bir ağaca tırmanarak uyudu. Nuzak balık avlayacaktı. Niua uyanınca bu ziyafete katıldı. Bir hafta süreyle hep balık yediler. Nuzak dövüşmeden yiyecek bulabildiği için çok mutluydu. Bir gün ırmağın kenarına bir adam ve bir köpek geldi. On dört aylık bir ayrılıktan sonra evine dönüyordu. Yanındaki köpeği kızkardeşine hediye edecekti. Kum yığınlarını incelediğinde buradan bir ayı ve yavrusunun geçmiş olduğunu anladı. Yavru ayıyı da kızkardeşine hediye etmek istiyordu. Yarından tezi yok yavru ayıyı aramaya çıkacaktı.

Challoner, ilk yaz günlerinden birinin kurşuni şafağında çadırdan çıktı, ateşi yaktı. Miki yanına gelmekte gecikmedi. Efendisi onun boynuna yıpranmış bir çadır ipi geçirdi ve ipin ucunu genç bir ağaca bağladı. Bir başka ipi

bir erzak torbasının köşelerine düğümledi, bu şekilde torbayı omuzlarına takarak taşıyabilecekti. Ufukta ilk pembe renkler güneşin doğmak üzere olduğunu haber verirken Niua'nın izinden gitmeye hazırды.

Miki efendisi tarafından kendisini böyle bırakılmış görmekten dolayı acıklı bir inilti çıkardı; sahibi uzaktan başını geri çevirip baktığında onun sonuna kadar gerdiği ipin ucunda şeytani bir makina gibi sıçrayıp durduğunu gördü. Challoner ırmak boyunca beş yüz metre çıktıktan sonra da hâlâ köpeğin yalvarıcı itirazlarını işitebiliyordu.

Nuzak ile Niua'nın şüphe edilmez izlerini, dişi ayının dört beş gün önce balık avladığı yerde buldu. Hayvan önceki gün bayatlamış balıkları yemek üzere yavrusuyla birlikte tekrar oraya gelmişti. Challoner pek mennun olmuştu. Hayvanları fazla uzakta değil, ırmağın kıyısında bulacağından emindi. Rüzgâr onun lehineydi. Tüfeği uygun zamanda kullanılmak üzere hazır bir halde ihtiyatla ilerlemeye başladı.

Irmağın bir düzine kadar kola ayrılarak çakıllı delikler içindeki kum yığınları arasında hafifçe çağıldayarak aktığı bir kısmında Niua ile anası kaygusuz hareketlerle bir yengeç ziyafeti

araştırıyorlardı.

Vadinin bu güneşli kısmında rüzgârın ani bir değişmesinin getirdiği ilk esinti Nuzak'a bir tehlikeyi, insanın yaklaşmasını haber verdi!

Birdenbire, taş gibi donup kaldı. Omuzunda, yıllarca önce bu tek korkunç düşmanının kokusu ile aynı zamanda vurulmuş olan bir darbenin derin izini taşıyordu. Üç yazdır bu kapanmaz yarayı hissetmiyordu. Onu hemen unutmuştu. Ve işte böyle birdenbire kötürümleşip kalmış bir halde, hafif sabah yelinin içinde onun sıcak ve tehdit edici esintisini hissediyordu

O anda Niua da korkunç bir tehlikenin yaklaşmış olduğunu hisseder gibi göründü. Challoner'den iki yüz metre ötede, kendini çeviren kumların aklı içinde kapkara bir taş parçası gibi, gözleri anasına dikili, küçük hisli burun delikleri havanın içindeki tehlikenin niteliğini ortaya çıkarmaya çalışarak kımıldamadan duruyordu.

O zaman hiç işitmediği bir patlayış oldu, gök gürültüsünü andıran, yürek parçalayan bir böğürme duydu, aynı anda

anasının sallandığını ve birdenbire ön ayaklarının üzerine yıkıldığını gördü.

Yaşlı ayı birdenbire kalktı ve yavru ayı için yeni olan, fakat şüphesiz ki ona hayatını kurtarması için kaçmasını bildiren vahşi bir çığlık attı. Niua şaşkınlık içinde bir koşu ile yakın ormana atıldı. Nuzak arkasından gitti. İkinci bir ses duyuldu ve tehdit edici bir vınlama başının üstünden geçti. Fakat ana ayı yürüyüşünü hızlandırmadı. İsteyerek Niua'nın gerisinde kalıyor, içini acı ile dolduran kasığındaki kızgın deri sızısına rağmen onu dürtüyor, arkasından itiyordu.

Ormanın başlama çizgisine geldikleri anda Challoner'in üçüncü bir kurşunu ayaklarının dibindeki toprağa saplandı.

Bir saniye sonra ağaç gövdeleri arkasına saklanmışlardı. İçgüdü Niua'yı ormanın en sık yerine doğru yönlüyor, onun arkasında Nuzak ayaklarını çabuklaştırmak için son kuvvetlerini sarfediyordu. Yaşlı kafasında görüşünü puslandırmaya başlayan koyu ve korkunç bir gölge

büyümeye başlıyordu. Artık hayatının sonuna geldiğini anlamıştı. Arkasındaki yirmi yılı ile, şimdi birkaç saniye kazanmak için savaşıyordu. Niua'yı kalın bir ağacın yanında durdurdu ve kaç kere yapmış olduğu gibi tırmanmasını işaret etti. İlk bir dil vuruşu ile son derece tatlı bir okşama halinde yavrusunun burnunu yaladı. Sonra savaşa atılmak için geri döndü.

Doğru Challoner'i karşılamaya gitti ve sedir ağacının on beş metre ötesinde onu beklemek için durdu; başı omuzları arasında sarkıyor, göğsü nefes nefese kalkıp iniyor ve görüşü gittikçe kararıyordu. Sonunda derin bir iç çekişle yere yıkılarak düşmanın yolunu kapadı.

Challoner geldiği zaman, o ölmüştü.

Niua gizlendiği yerden hayatının ilk büyük acıklı olayını ve insanın gelişini seyrediyordu. Bu iki ayaklı hayvanı görünce sığınağında yapabildiği kadar büzüldü, yüreği kapıldığı büyük korku içinde, çatlayacakmış gibi çarpıyordu. Hiçbir şey düşünemiyordu. Üstün bir

zekâ ile korkunç bir şey geçtiğini ve sebebinin bu ince, dik yaratık olduğunu biliyordu.

Kendi kendine, bu yeni düşmanın gelişi karşısında anasının niçin savaşmak için kalkmadığını sordu. Büyük korkusuna rağmen, onun yardımına koşmak için ağaçtan inmeye hazırdı. Fakat avcı gelip onun koca gövdesi üzerine eğildiği zaman Nuzak'ın tek bir adelesi oynamadı. O çoktan ölmüştü.

Challoner'in yüzü zaferin sevincinden kıpkırmızı olmuştu. Hayatın gerçekleri onu bir öldürücü yapmıştı. Hayvanın ölüsü onun gözünde güzel bir kürkle güneye doğru yapacağı uzun yolculuğun kalan süresince et azığını temsil ediyordu. Tüfeğini bir ağaca dayadı ve ayı yavrusunu aramaya koyuldu. Vahşi hayatından edindiği deneme, ona yavrunun uzakta olmadığını söylüyordu. Ağaçları gözden geçirdi ve çevreyi araştırdı. Dalların kalınlığı arkasına saklanmış olan Niua sığındığı çatalın arasında küçülebildiği kadar küçülmüştü. Yarım saat sonra, Challoner keyifsiz bir

halde araştırmalarını bıraktı ölü ayıyı yüzmeye başlamadan önce bir parça su içmek için ırmağa döndü.

O kaybolur kaybolmaz Niua'nın küçük başı doğruldu. Birkaç saniye her yanı gözden geçirdi, sonra geri geri sedir ağacından indi. Ayaklan yere değince, keskin bir çağırış kopardı, fakat anası hiç kımıldamadı. Ona yaklaştı ve insan kokusunun bulaştığı havayı içine çekerek başı yanında durdu. Burnuyla ağzına dokundu, boynuna sürtündü, sonunda kulağını ısırdı, bu onu uyandırmanın en etkili çaresiydi. Ayıcık o zaman afallamış bir halde durdu, sonra yavaş yavaş inlemeye koyuldu, anasının geniş sırtına çıkararak bağdaş kurdu. İnlemesine tuhaf bir nota karıştı ve boğazından bir çocuğun ağlamasını andıran sesler yükselmeye başladı.

Geri dönen Challoner bu acıklı çığlıkları işitince kalbinin burkulduğunu hissetti. Bu öksüz kalan ayı yavrusu gibi bebeklerin ağlamasını dinlemişti.

Genç bir çam ağacının arkasına saklanarak Nuzak'ın ölüsünün yattığı yere bakınca,

onun üzerine çıkıp oturmuş olan Niua'yı gördü. Hayatında birçok yaratıkı öldürmüştü; zira onun mesleği öldürmek ve başkaları tarafından öldürülmüş hayvanların kürklerini satın almaktı. Fakat buna benzer hiçbir şey görmemişti, birdenbire içini, cinayet işlemiş gibi bir vicdan acısı kapladı.

"Zavallı küçük şeytan, buna üzuldüm. Çok üzuldüm..." diye mırıldandı.

Bu sanki bir yalvarış, bir af dileme idi. Gel gelelim şimdi yapılacak tek iş vardı. Niua'nın duyamayacağı kadar yavaşça karnının üzerinde süründü ve onun arkasına doğru kaydı. Dört metre kalıncaya kadar yaklaştığında ayı yavrusu hiçbir tehlikenin farkında değildi, o zaman da artık çok geç olmuştu. Çabuk bir atılışla, Challoner onun üzerine kapaklandı, inmesine meydan vermeden erzak torbasının katları arasında sarıp sarmaladı.

Challoner bu kadar hareketli bir an yaşamamıştı. Babası Suminitik'in savaşçı kanı, Niua'nın acısını ve korkusunu bile bastırdı. Homurdanıyor, durmadan kımıldıyor, hem

tırmalıyor, hem ısırıyordu. Challoner onun boynuna ipi geçirip, tombul gövdesini torbaya tıkmadan önce geçen beş dakika süresince, beş küçük şeytan adeta bir bedende birleşmiş gibi oldu. Avcının elleri yirmiden fazla yerinden ısırılmış, tırmalanmıştı.

Challoner'in ayının derisini yüzdüğü, etlerini ve ihtiyacı olan yağları kestığı sürece, Niua tamamen bitkinleşinceye kadar torbanın içinde kıpırdamaya devam etti. Avcının gözleri elde ettiği kürkün güzelliği karşısında hayranlıkla parlayordu. Etleri onun içine sardı, bir paket halinde iyice bağladıktan sonra omuzuna geçirdi. Böylece altmış kilo ağırlığı yüklenip, tüfeğini ve Niua'yı aldı. Kamptan sabahleyin ayrılmıştı; döndüğü zaman hemen hemen gece oluyordu. Bütün yol boyunca, son sekiz yüz metreye kadar Niua durmadan çırpındı. Şimdi torbanın içinde ölü gibi duruyordu, Miki gelip onu güvensizlikle kokladığı zaman bile hiçbir karşılık göstermedi. Challoner çok yorulmuştu; vücudunun bütün kasları,

bütün kemikleri ağrılar sızılar içindeydi.

Genç bir ağaca Niua'nın yularının bir ucunu bağladı ve ihtiyatla azık torbasını açmaya başladı. Niua'yı yere yuvarlayarak çarçabuk geri çekildi. Bu anda Niua Challoner'le bir kısa uzlaşma yapmaya hazırdı; fakat torbasından çıkarken kamaşan gözleri ile Miki'yi farketmemişti. Fakat onu gören Miki sarsak vücudu baştan başa merakın

kamçıladığı bir heyecanla titriyerek onu koklamaya hazırlanmıştı!

Niua'nın küçük gözleri parladı. Bu kopuk kulaklı biçimsiz yaratık, insan denilen hayvanın yanındaki dört ayaklı da bir düşman mıydı? Bedeninin bükülüp kıvrılması ve kuyruğunun sallanıp durması bir dövüşe çağırma mıydı? Böyle olduğunu kestirdi. Ne olursa olsun bu yumurcak hemen onun boyundaydı ve bir şimşek gibi,

ipinin ucunda atılıp köpeğin üzerine düştü. Bir saniye önce keyif içinde olan, dostluk duygularıyla taşan Miki, hemen sırtüstü yuvarlandı, çarpık bacakları havada çırpınırken keskin havlamaları akşamın tatlı durgunluğunu çılgınca ve acıklı bir çığlıkla doldurdu.

Challoner sessizce merakla bakakaldı. Başka herhangi bir zamanda, iki genç dövüşçüyü ayırırdı, fakat bunu yapmasını önleyen bir şey oldu. Niua, dişlerini ağır ağır eniğin yumuşak derisinden çekti. Gözleri yeniden insana ilişmişti.

Miki bacaklarını havada sallıyor ve yavaşça inliyordu; sert kuyruğu merhamet diler gibi toprağı dövüyordu. Sarkık dudaklarını yalıyor ve sanki Niua'ya kendisine bir kötülük yapmak niyetinde olmadığını anlatmaya çalışır gibi debelenip duruyordu. Niua, karşidan Challoner'e bakarak meydan okurcasına yüzünü buruşturdu. Ağır ağır Miki'nin üzerinden çekildi. Köpek ise, kımıldamaya cesaret edemeyerek ayakları havada, sırtüstü kaldı.

Yüzünde bir şaşkınlık

okunan Challoner, onları çadır bezinin bir yarığından seyretmek için yavaşça içeri çekildi.

Niua dişlerini göstermeyi bıraktı. Küçük köpeğe baktı. Belki kafasının bir köşesine yer etmiş olan bir içgüdü, ona kardeşleri bulunmaması yüzünden ilk yaşlarının bütün oyunlarından yoksun kalmış olduğunu esinledi. Miki bir saniye önce düşman gibi davranan bu kara kürklü küçük yaratıktaki tavır değişikliğini hissetmiş olmalıydı. Düzenli bir hareketle kuyruğunu yere vurmaya başladı ve ön ayaklarını Niua'ya doğru uzattı. Sonra olup bitenlerden biraz ürkmüş olarak yanı üzerine döndü. Niua kımıldamadı ve küçük köpek sevinçle sıçramaya başladı. Bir saniye sonra, gözü bezin yarığında olan Challoner, onların karşılıklı çekingenliklerle burunlarını sürtüştürdüklerini gördü.

(Sürecek)

DÜNYANIN EN İNATÇI HAYVANI

Ayşe Değirmenciöğlu

Resimler: Sibel Demirtaş

DÜNYANIN EN inatçı hayvanı keçi midir? Bu soruya cevap vermeden önce olanları anlatmalıyım.

Bu sabah bahçeye indiğimde, duvarın dibinde hareketsiz bir serçe gördüm. Yaklaştım. Elimi uzattım. Diğeri serçeler gibi 'pırr!' diye kaçmadı. Yavaşça incitmeden tuttum. Öyle küçük, öyle güzeldi ki! Yalnız bir sorun vardı. Tir tir titriyordu. Oysa benden korkması için bir neden yoktu. Üşümesi de imkânsızdı. Çünkü bugün mevsimin en sıcak günlerinden biriydi.

Onu odama getirdim. Titremeye devam

ediyordu. Masamın üzerine koydum. Koyar koymaz deliler

gibi çırpınmaya, kanat çırpmaya başladı. Uçmaya çalışıyor ama uçamıyordu. Yorulunca, masanın köşesinde durdu. Ben de sandalyemi çekip, onu yakından incelemeye başladım. Doğrusu merak edilecek çok şey vardı.

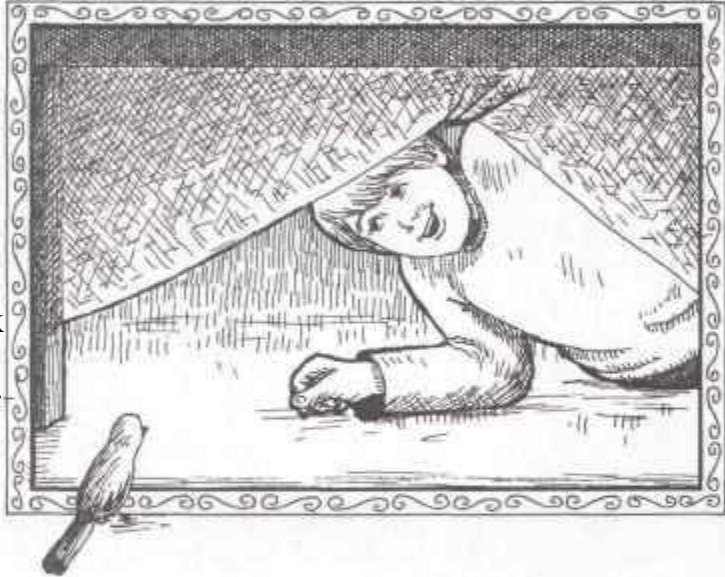
Serçeciğin dişi var mıdır? Ya dili? Peki, serçecik düşünür mü? Ağlar mı? En çok sevdiği spor hangisidir? Sanırım neleri merak ettiğim onu hiç ilgilendir miyordu. Öylece hareketsiz bana

bakıyordu. Sordum:

"Serçecik söyle bakalım, küçük kardeşim gibi yaptırmak istediğini yaptıramayınca ağlar mısın?"

Bu soruyu da duymamış gibi davranmayı tercih etti. Gerçi ağlayıp ağlamadığını anlamak için bir tokat atmak yeterliydi. Ama bu benim davranış tarzım değildi. En iyisi gagasını açıp dilini incelemektir.

Önce gagasını açmasını söyledim, biraz da yalvardım. Sonra mutfakta ne kadar yiyecek varsa önüne koydum. I-ıh, açmadı gagacığını. Hiç ilgilenmedi bile. İlaç içmek istemediğimde annemin bana uyguladığı yöntemi, yani burun deliklerini kapamayla

dene-dim, bu da fayda etmedi. Artık sıklıkla başla-mıştım. Anlaşılan, ona gagasını açtırabilmek için acı

gerçeklerden söz etmeliydim. Ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım:

"Beni iyi dinle serçecik! Şu sizin cıvıl cıvıl sesler çıkardığınız bahçe var ya, işte o bahçeye beş tane bina yapacaklarmış. Hem de binaların arasına bir ağaç bile dikecek alan bırakmayacaklarmış. Haberin var mı?"

O anda hayretten ağzı açık kaldı, ben de dilini inceledim demek isterdim, ama o söylediklerimi anlamadı. Israrla gagasını açmadı.

Sonunda ikimiz de bitkin düştük. Ben yatağıma uzandım. Onu da göğsümün üstüne koydum. Koyar koymaz başını kıvrıp uyudu. Ne kadar uyuduk bilmiyorum. Annemin çığılığı ile uyandık.

"Aaa, bu odanın hali ne böyle?"

Ben annemi dinleyecek halde değildim. Çünkü serçem yere düşmüş,

koşup masanın altına girmişti. Eğildim, aramaya başladım. Tam onu tuttuğum anda, annem beni paçamdan tutup çekti. Hayli sinirli görünüyordu. Hemen serçeyi gözünün önüne

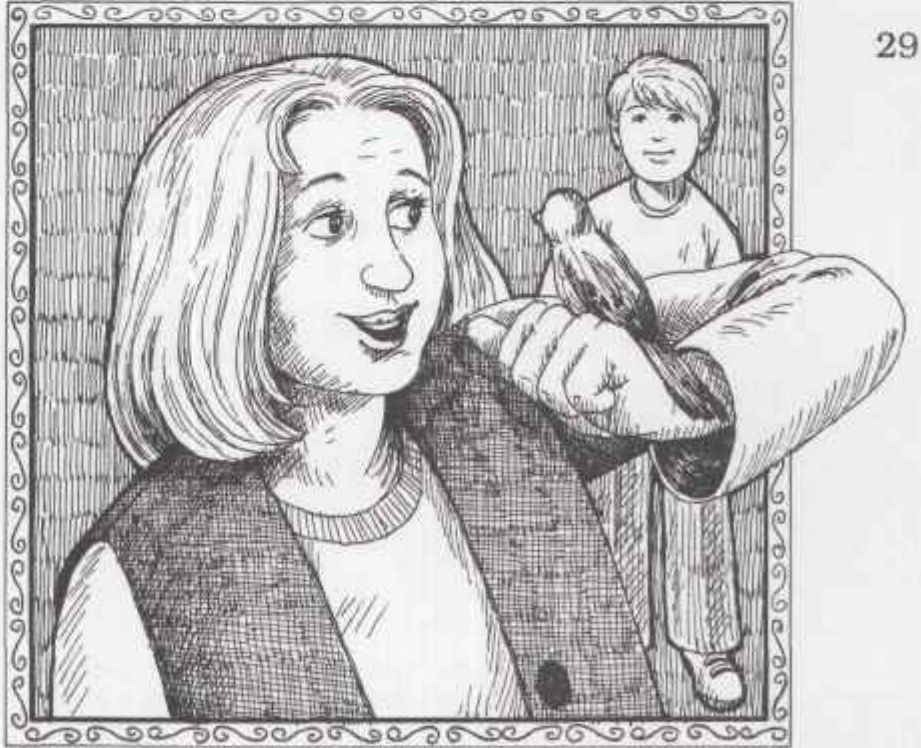
uzattım. Yüzü güldü:

"Çılgın çocuk, nerden buldun bu yavru serçeyi?" dedi.

Ben olanları anlatmaya başladım. Fakat annem söylediklerimle değil, serçeyle ilgileniyordu:

"Ver şunu bana bakayım. Hah söyle. Ah canım benim! Ah minnoşum benim!"

Annem hep böyle söyler zaten. Her güzel bulduğu şey onun minnoşudur. Ne zaman bir hayvanla ilgilensem, elimden alır ve benden çok o

sever. Kuşumu geri alabilmek için mızıldanmaya başlamıştım ki, annem kaşlarını çatarak:

"Bu hayvancığı yuvasından ne hakla aldın? Söyler misin?" dedi.

Ben onu yerde bulduğumu, yuvasını görmediğimi söyledim. Fakat annem soru sormaya devam etti:

"Mutfakta hiçbir şey bırakmamışsın. Şu masanın üstüne bak. Mısır, mercimek, nohut, fasulye taneleri, pirinçler, bulgurlar... Ühüüü, ne çok şey var. Bütün bunları şu küçük hayvan için mi taşıdın çocuğum?" dedi.

Dilini inceleyebilmek için her yolu denediğimi söyledim. Tam susmuştum ki, annemin gözü başka bir şeye takıldı:

"A-a-aaa! Tornavidanın ne işi var burada? Yoksa sen?" dedi.

Ah, evet! Tornavida ucuyla - inanın incitmeden- şöyle azıcık gagasını açabilirdim. Ama serçecik çok küçük olduğundan acıdım böyle birşey yapmadım. Fakat bunu anneme anlatabilmek çok zordu. Artık bana caniymişim gibi bakacaktı. Belki de, babama ve arkadaşlarıma anlatacaktı. Onu bundan vazgeçirmenin tek yolu vardı.

Yani bıktırıncaya kadar yanaklarından öpmek! Tabii ki bunu hemen yaptım.

Öpücüklerimden kurtulmanın tek yolu, kimseye söylemeyeceğine dair anne sözü vermesiydi. Sonunda sözü verip ısrarlı öpücüklerimden kurtuldu. O da benden çocuk sözü aldı. Bundan sonra hayvanları rahat bırakacaktım, yalnızca bozuk saatlerin ve radyoların için merak edip açabilecektim.

Serçeciği biraz daha sevdikten sonra annemle birlikte bahçeye indik. Uzun bir araştırmadan sonra yuvasını bulduk. İkimiz de öptükten sonra yuvasına bıraktık.

Böylece bugün, canlılar üzerindeki ilk ve son incelememi yapmış oldum. Odamı topladıktan sonra, bu incelememin sonucu olarak günlüğüme şu cümleyi yazdım:

"Dünyanın en inatçı hayvanı keçi midir? Bu soruya evet demeden önce, bir yavru serçeye gagasını açtırmaya çalışılmalıdır."

Su Niye Dökülmüyor?

Sonunda eve bir sürahi almam gerekecek galiba. Evde sürahi yok, çünkü Selma da ben de az su içiyoruz. Ozan dersiniz, o içiyor, ama ona da sürahi gerekmiyor. Çünkü kendisi henüz bir sürahi boyunda.

Sürahi Acar için gerekiyor, çünkü yemek yerken bardağını sayısız kez önüme sürüp su istiyor. İlk bardağı zaten sofraya kurulurken içmiş olduğundan yemeğe boş bardakla başladığını tahmin etmişsinizdir. Ben de çatalımı bırakıp yerimden kalkıyorum ve mutfaka gidip onun bardağına su dolduruyorum. Yeniden yemeğimi yemeye oturmak üzereyken kulağıma gelen lık lık lık lık lık lık lık lık lık lık... sesini duyunca oturmaktan vazgeçiyorum ve kendimi mutfakta buluyorum. Anlaşılan bir sürahi alacağım artık.

Geçen gün suyu getirirken birazcık döktüm. "Keşke üzerine bir kağıt kapatsaydım," dedim. Acar su dolu karnını hoplata hoplata güldü. "Hiç kağıt suyun dökülmesini önleyebilir mi?" dedi.

"Tabii önleyebilir," dedim. "Böyle bir bardağı ters bile çevirebilirim. O zaman da dökülmez."

Acar ciddi olup olmadığımı anlamak için yüzüme baktı. Az sonra bana hak verdi. Resimdeki gibi su dolu ve üzeri kağıtla kaplı bardağı ters çevirerek getirdim ona. Tabii su dökülmedi. Bana bunun nedenini yazmanızı bekliyorum.

Sonra ne mi oldu? Hiiiç. Acar o suyu da içti.

(Bu deneyi yaparken bardağı ağzına kadar tam olarak doldurmanız gerekir.)

Geçen sayının çözümü: Masadaki bardağın altındaki kağıdı, bardağı yerinden oynatmadan alabilirsiniz. Bunun için kağıdın serbest ucunu sıkıca tutun. Sonra da öteki elinizle karatecilerin kiremit kırarken yaptıkları gibi bir kesme hareketiyle kağıdın ortasına vurun.

BİR KİTAP BİR YAZAR

Selma Erdoğan

Uçurtmam Bulut Şimdi

Sevim Ak * Res.: Behiç Ak * Mavibulut Yayınları * 1. Basım: Kasım 1994 * 88 sayfa * 20 X 14 cm * 1. hamur kağıt, ciltli * siyah-beyaz resimli * 115.000TL

Aslında bir kimya mühendisi olan **Sevim Ak'ın** 1987 yılında yayımlanmış olan bu ilk kitabının ikinci baskısı yeni bir düzenlemeyle ciltli olarak çıktı. Öykülerinde çocuklarla yetişkinler arasındaki ilişkilerin komik yönleri, büyüme sürecinde yaşanan duygusal gerilimler, komşuluk ilişkileri, okul hayatı, günlük hayatın hoş yanları gibi temalara yer veren yazarın bu kitabı 1988 yılında

Akademi Kitabevi Özendirme Ödülü'nü almıştı.

Sevim Ak çocukluğun doğal sıkıntılarını esprili bir dille anlatırken popüler kültürün artık unutmaya başladığımız ayrıntılarına da göndermeler yapıyor. Öneğin, gözlüğü kırıldığında yapması gerekenleri bir arkadaşından öğreniyor. Pisi pisi otlarını yastığının altına gözlüğüyle birlikte koyacak. Üç kere de "Sağlam camlar iki olsun," diyecek. Gerisini Sevim Ak'tan izleyelim:

"Sabaha kadar deliksiz uyumuşum. Uyandığımda yastığım yana kaymıştı. Bütün yüzüm kaşınıyordu. Hiç aldırmadım. Aklım.fikrim, gözlükteydi. Heyecanla yastığı kaldırdım. O ne? Sağlam camların iki tane olmasını beklerken, kırıklar ikileşmişti... Boynumdan yukarı kıpkırmızı olmuş, yüzlerce minik sivilce tüm yüzümü kaplamıştı. Pisipisi otlarının bir şeyleri gerçekten çoğalttığını deneyimle doğrulamıştım. Gözlük camları için babama başvurmaktan kurtulamamıştım ama."

Bu kitabı kitapçınızda bulamıyorsanız bize yazın veya telefon edin. Unutmayın, Kırmızıfare aboneleri olarak bizden yüzde yirmi indirimle kitap alma hakkınız var.

Mavibulut Yayınları

OKULÖNCESİ ETKİNLİKLERİ DİZİSİ

- Artık Kendim Boyayabilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Çizebilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Kesebilirim * *Fatih Erdoğan*
Artık Kendim Sayabilirim * *Fatih Erdoğan*

İLK KİTAPLAR DİZİSİ

- Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Canı Sıkılan Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Kardeş İsteyen Çocuk (Ciltli) * *Aytül Akal*
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı (Ciltli) * *Waddell-Firth*
Kırçıl Horoz (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Demet'in Bahçesi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kedi (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Balık (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Köpek (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Kuş (Ciltli) * *Ayla Çınaroğlu*
Aç Tırtıl * *Eric Carle*
Annem ve Ben * *Leylâ Sakpmar*
Kardeşim ve Ben * *Leylâ Sakpmar*
Şıkırdak'ın Çingırağı (Ciltli) * *Aysel Gürmen*

ARTIK KENDİM OKUYABİLİRİM DİZİSİ

- Pabucumun Bağı Çözüldü * *Fatih Erdoğan*
Okula Geç Kaldım * *Fatih Erdoğan*
Dedem Bana Düdük Yaptı * *Fatih Erdoğan*
Geçiyordum Uğradım * *Fatih Erdoğan*

FINDIK KİTAPLAR DİZİSİ

- Pufpuf Ayı Bal Peşinde * *A. A. Milne*
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri * *A. A. Milne*
Park, Peri ve Belediye Başkanı * *Dilek Aykul Bishku*
Bayan Tutu Modaya Uyuyor * *Melek Güngör*
Gökyüzündeki Tuhaf Delik * *Dilek Aykul Bishku*

EDEBİYATA DOĞRU DİZİSİ (Ciltli)

- Kanaryamın Öyküsü * *Ayla Çınaroğlu*
Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev * *Ayla Çınaroğlu*
Serdar'ın Öyküleri * *Nuran Turan*
Serdar'a Öyküler * *Nuran Turan*

KİTAP KURDU DİZİSİ (Ciltli)

- Küçük Prens * *A. Exupery*
Uçurtmam Bulut Şimdi * *Sevim Ak*
Seni Seviyorum Coco * *Güngör Köknel*

DERGİLER

- KIRMIZIFARE Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi
Şehir Hayvanları ve İnsanları İçin KEDİ Dergisi

**BOOEH!! YE BİTİR
ÇUBUĞUNU ATMA
BİRİKTİR,**

**10 max
ÇUBUĞUNA
1 BEDAVA max
ANINDA!**

max Algida

Baskılı Max çubuklarını atmayın, biriktirin!
10 tane olunca hemen Algida satıcınıza getirin.
1 bedava Max'ı anında alın!

Kampanya tarihlerini değiştirme hakkı şirketçe saklıdır.